

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi zarzuty bardzo podobne do zarzutów podnoszonych w ramach sprawy F-44/06 ⁽¹⁾, wniesionej przez niego samego.

⁽¹⁾ Dz. U. UE C 154 z 1.7.2006 r., str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2006 r. — Taruffi przeciwko Komisji

(Sprawa F-95/06)

(2006/C 237/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adrien Taruffi (Schouweiler, Luksembourg) (Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie art. 4 ust. 1 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego przyjętych decyzją Komisji z dnia 23 grudnia 2004 r. (przepisy wykonawcze) za niezgodne z prawem;
- uchylenie decyzji Komisji w sprawie punktów zasług i pierwszeństwa skarżącego w postępowaniu w sprawie awansu za 2004 i 2005 r. oraz decyzji o niewpisaniu jego nazwiska na listę zasług po obradach komitetu ds. awansu oraz na listę urzędników awansowanych do grupy B*10 w postępowaniu w sprawie awansu za 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi brak faktycznej analizy zasług w trakcie oceny dokonywanej przez komitet ds. awansu w następstwie pozytywnego rozpatrzenia przez administrację jego pierwszego zażalenia.

Jeżeli chodzi o postępowanie za 2004 r. skarżący podnosi w szczególności oczywisty błąd w ocenie zakresie w jakim jego zasługi w roku 2004 miały zostać porównane z zasługami urzędników objętych budżetem „badania”, choć on w tym roku objęty był budżetem „funkcjonowanie”.

W odniesieniu do roku 2005 skarżący uważa za niezgodną z prawem wykładnię przez Komisję art. 4 ust. 1 przepisów wykonawczych, zgodnie z którą o ile skarżący pracował w dwóch różnych dyrekcjach generalnych i że sporządzone zostało sprawozdanie przejściowe za część roku 2004 przyznające punkty zasług, to jedynie dyrekcja generalna, sporządzająca sprawozdanie końcowe jest właściwa do przyznania punktów pierwszeństwa.

Skarżący generalnie uważa, że zaskarżone decyzje podjęte zostały z naruszeniem art. 45 regulaminu pracowniczego w zakresie w jakim to staż pracy, a nie zasługi brane są pod uwagę jako kryterium rozstrzygające.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2006 r. — G. przeciwko Komisji

(Sprawa F-96/06)

(2006/C 237/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: G. (Port-Vendres, Francja) (Przedstawiciele: B. Cambier i L. Cambier, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że strona pozwana jest odpowiedzialna za szkodę wyrządzone skarżącemu
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego i jego rodziny tymczasowo kwoty 1 581 801 euro, co odpowiada połowie szkody spowodowanej ogółem nieprawidłowości popełnionych przez Komisję, jej pełnomocników, osoby upoważnione, a także inne jednostki organizacyjne od niej zależne, przy czym druga część powinna zostać obliczona przez biegłego.
- zasądzenie od strony pozwanej 8 % odsetek od całości wyżej wymienionych kwot począwszy od dnia 23 listopada 1999 r., to jest daty zamknięcia pierwszego raportu z dochodzenia wewnętrznego prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), a w którym pojawiają się pierwsze oznaki stronnictwa względem skarżącego, ewentualnie od dnia 29 czerwca 2005 r., to jest dnia w którym skarżący złożył wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego,

- wyznaczenie bieglego,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący przytacza osiem zarzutów.

Po pierwsze, zarzuca Komisji umieszczenie go w centrum sprawy „Berthelot” i uznanie go za głównego podżegacza w tej sprawie, choć całość oskarżeń była fałszywa i nie istniał najmniejszy dowód mogący uzasadnić takie oskarżenia wobec skarżącego. Czyniąc to, Komisja uchybiła obowiązkowi starannego działania i dobrej administracji oraz naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżącego.

Po drugie, skarżący zarzuca Komisji poważne naruszenie jego prawa do obrony poprzez wszystkie uchybienia i braki w postępowaniach administracyjnych związanych ze sprawą „Berthelot”, które to postępowania nie były prowadzone w sposób bezstronny.

Po trzecie, skarżący zarzuca naruszenie obowiązku zachowania poufności, ponieważ w 2000 r. Komisja upoważniła jego zdaniem dziennikarzy do wstępu do pomieszczeń OLAF i zapoznania się poufnymi materiałami dotyczącymi skarżącego w celu rozpowszechnienia niektórych z nich w audycji telewizyjnej.

Po czwarte, skarżący podważa decyzję Komisji o uchyleniu jego immunitetu jurysdykcyjnego.

Po piąte, skarżący zarzuca Komisji, iż przeniosła go na stanowisko głównego doradcy w dyrekcji generalnej ds. badań naukowych i rozwoju technologicznego nie w interesie służby lub polityki mobilności, lecz w celu ukrytej sankcji dyscyplinarnej.

Po szóste, w zarzucie dotyczącym postępowania w sprawie uznania jego choroby za zawodową (art. 73 regulaminu pracowniczego), skarżący podważa decyzje Komisji, którymi z założenia wykluczono hipotezę o wypadku przy pracy oraz przekazano sprawę biuro dochodzeniowo-dyscyplinarnemu (IDOC), aby to ono przeprowadziło postępowania administracyjne w celu ustalenia przyczyny choroby.

Po siódme, skarżący powołuje się na niezależność postępowań przewidzianych w art. 73 i art. 78 regulaminu pracowniczego i podważa decyzję komisji ds. inwalidztwa przy Komisji Wspólnot Europejskich o odroczeniu wydania decyzji w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 78 ust. 5 regulaminu

pracowniczego do czasu wydania decyzji na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego.

Po ósme, skarżący kwestionuje fakt, że postępowania dyscyplinarne zostały wszczęte — i są kontynuowane — przeciwko niemu, mimo iż okoliczności faktyczne będące ich podstawą zostały uznane za nieuzasadnione przez belgijski wymiar sprawiedliwości w ramach prowadzonego przeciwko niemu postępowania.

Skarżący wywodzi stąd, że nieprawidłowości ze strony Komisji są przyczyną jego depresji nerwowej, która zmusiła go do przedwczesnego zakończenia kariery urzędniczej. Okoliczność ta wyrządziła jego zdaniem szkodę materialną i krzywdę zarówno jemu, jak i jego rodzinie.

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2006 r. — Lopez Teruel przeciwko OHIM

(Sprawa F-97/06)

(2006/C 237/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adelaida Lopez Teruel (El Casar, Hiszpania) (Przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi et C. Ronzi, avocats)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji z dnia 6 października 2005 r., którą organ powołujący (AIPN) odmówił uwzględnienia wniosku skarżącej o zwołanie komisji ds. inwalidztwa w trybie art. 78 regulaminu pracowniczego.
- na ile to konieczne, uchylenie decyzji AIPN z dnia 5 maja 2006 r. oddalające zażalenie skarżącej z dnia 6 stycznia 2006 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.